

РЕШЕНИЕ

№ 120

гр. Търговище, 21.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ТЪРГОВИЩЕ в публично заседание на седми декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: М.А Н. ИВАНОВА

при участието на секретаря ЦВЕТЕЛИНА С. ТОТЕВА
като разгледа докладваното от М.А Н. ИВАНОВА Търговско дело №
20233500900065 по описа за 2023 година

Производството е по чл. 432, ал. 1 от КЗ.

Образувано по искова молба вх. № 2102/19.06.2023 г. (дата на пощ.клеймо 16.06.2023 г.) по чл. 432, ал. 1 от КЗ, депозирана от адв. Г.Х., САК, като пълномощник на С. А. М., ЕГН *****, с посочен адрес с. М., общ. О., обл. Търговище, с която молба срещу ответника „ЗД Бул Инс“ АД, гр. София е предявен иск за заплащане на сумата от 26 000 лв., обезщетение за неимуществени вреди (болки и страдания от фрактури на 5-то и 7-мо ребро вдясно, контузия на предна коремна стена вдясно и на дясната тазобедрена става и психичен дискомфорт), причинени й от ПТП, настъпило на 08.05.2023 г. на път III-704, с посока на движение от с. М. към гр. О., с твърдения, че вина за ПТП имат и двамата водачи на участващите в произшествието два леки автомобила, застраховани по застраховка „ГО“ при ответното дружество. Исковата сума се претендира ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане щетата пред застрахователя - 08.06.2023 г. до окончателното й изплащане. Претендират се разноски. Към молбата са представени писмени доказателства, в т.ч. отправена до ответника извънсъдебна застрахователна претенция на 08.06.23г., по която е образувана щета, като застрахователят е изискал представяне на допълнителни документи с писма-отговори от 09.06.23 г. и от 12.06.23 г.

С допълнителна молба вх. № 2243/30.06.23 г. е представен платежен документ за заплатена по сметка на ОСТ д.такса по чл. 1 от ТДТССГПК в размер 1040 лв.

С молба вх. № 2579/28.07.2023 г. е направено уточнение на исковата претенция, страната се е позовала на разпоредбата на чл. 498, ал. 3, предл.2 от КЗ, предвид неизтекли 3 мес.срок по чл. 496, ал. 1 в р. с чл. 380 КЗ, който срок е изтекъл в хода на производството – на 08.09.2023 г.

С молба вх. № 2243/30.06.23 г. е посочен електронен адрес за връчване на съдебните книжа по делото: dimovandhrstov@gmail.com.

В срока по чл. 367, ал. 1 от ГПК е постъпил ОТГОВОР вх. № 3092/13.09.2023 г., депозиран от ответника, чрез упълномощения от него процесуален представител адв. М. Г., САК (пълномощно –л.70), с който отговор ответникът е възразил за нередовност на исковата молба по съображения, че ищцата не е посочил кой от двамата водачи е причинил виновно и противоправно процесното ПТП, доколкото са описани само извършените от участниците маневри, но липсват твърдения за виновно и противоправно поведение на някой от тях и/или и на двамата водачи. Ответникът не оспорва наличието на валидно застрахователно правоотношение и за двамата участника в ПТП-то, застраховани в ответното дружество по ЗЗ „ГО“, към момента на застрахователното събитие. Позовавайки се на посоченото в представения КП за ПТП с пострадали лица № 39/08.05.23г., че причините за инцидента подлежи да бъдат установени в образуваното ДП № 165/08.05.23г. по описа на РУ-О., е направено искане за спиране на производството на осн.чл. 229, ал. 1 , т. 5 от ГПК.

По същество ответникът е оспорил исковата претенция, въвеждайки множество възражения: оспорва наличието на причинно-следствена връзка между ПТП и уврежданията на ищцата; оспорва иска за неимуществени вреди и по размер, възразявайки за прекомерност за две счупени ребра и две леки контузии застрахователна претенция от 26 000 лв., считайки сумата от 6 000 до 7 000лв. за достатъчна парична равностойност за претърпените увреждания – две счупени ребра; възразява за липсата на данни за търсена помощ от ищцата от специалист психолог; оспорва иска за лихви.

В срока по чл. 372, ал.1 от ТЗ е постъпила допълнителна искова молба (ДИМ) вх. № 3304/29.09.23 г., в която ищцата е изложила обстойно (в п. I.1 от

молбата) твърдения за обстоятелствата и нарушенията, извършени от двамата водачи, довели до процесното ПТП; по искането на ответника за спиране на производството е възразила, че ДП е прекратено с приложеното Постановление от 09.06.23г.; взето е становище и по всички останали възражения в отговора. Прави искане за определяне като ненуждаещо се от доказване наличието на валидно застрахователно правоотношение по ЗЗ „ГО“ и на двете МПС-та, застраховани при ответника, поради липсата на спор по това обстоятелство.

С молба вх. № 3398/06.10.23 г. ответникът е представил доказателства за разноски, с искане молбата да бъде приета като списък по чл. 80 ГПК.

В депозирания в срока по чл. 373 ГПК допълнителен отговор вх. № 3691/31.10.2023 г. ответникът поддържа всички възражения в първоначалния отговор, в т.ч. за нередовност на ИМ, поради неуточняване от ищцата нарушенията, извършени от всеки един от участниците-водачи на МПС, при осъществяване на процесното ПТП. Оттегля молбата си за спиране на производството, поради прекратяване на досъдебното производство. Предвид представените от ищцата по делото писмени доказателства за здравословното ѝ състояние и липсата на усложнения, счита, че адекватна сума за обезщетение на описаните в ИМ увреждания – две счупени ребра, представляващо лека телесна повреда, е сумата от 6 000 лв. до 7 000 лв. Поддържа възражението си за началната дата на лихвата, претендирана от датата на застрахователната претенция, с доводи, че съгласно КЗ има 3-месечен срок за произнасяне, а исковата молба е предявена в съда преди изтичането на този срок.

От изисканата служебна справка, представена с вх. № 3243/26.09.23г., Представеното копие към ДИМ на Постановление от 09.06.23 г. се установява, че с посоченото Постановление е прекратено ДП № 165/2023 г. на РУ-О., по пр.№ 1225/2023 г. по описа на ТРП, ТОО, образувано за престъпление по чл. 343, ал. 1 , б. „б“ вр. с чл. 342, ал. 1 от НК, поради несъставомерност на деянието – установена лека телесна повреда, причинена на ищцата по настоящото дело. Постановлението е влязло в сила на 21.06.23 г. (справка от РП-Търговище вх. № 3638/26.10.23 г.).

С определението по чл. 374 от ГПК съдът е приел за неоснователни възраженията на ответника за нередовност на исковата молба, тъй като с

ДИМ ищцата е уточнила извършените, според нея, нарушения на правилата за движение, обуславящо вина и противоправност на поведението и на двамата водачи, застраховани при ответника и участващи в процесното ПТП на 08.05.23 г., по отношение на срока по чл. 380 ГПК – е констатирал, че същият е изтекъл в хода на производството, като е установена трайна съдебна практика, че изтичането му по време на делото, санира липсата му при подаване на исковата молба, поради което при извършената проверка по реда на чл. 129 - 130 от ГПК във вр. с чл. 380 КЗ, е намерил, че подадената искова молба отговаря на изискванията на чл. 127-128 от ГПК (с уточненията в ДИМ-р.І.1), посочена е банкова сметка по чл. 127, ал. 4 от ГПК, налице е надлежна активна и пасивна процесуална легитимация за страните, представени са доказателства за изпълнение на процедурата по чл. 380 и чл. 496 КЗ, , редовно представителство, подсъдност на настоящия съд, извършена надлежна размяна на книжата, обусловило насрочването на делото в открито съдебно заседание.

В проведеното о.с.з. на 07.12.2023г. страните поддържат своите становища и възражения (ищцата чрез адв. Х., от ответника е постъпило писмено становище от адв.Г.). Претендират разноси по представен списък по чл. 80 ГПК.

За да се произнесе по същество, съдът съобрази следното:

Предявеният иск с правно осн.чл. 432, ал. 1 от КЗ е обоснован с причинените на ищцата телесни увреждания, причинили ѝ болки, физическо неразположение и психическо безпокойство, вследствие на претърпения от нея пътен инцидент на 08.05.23г., като пътник, на предната седалка, в л.а. Фолксваген Пасат, рег. № Т****ТН, управляван от М. А. М., при удар с движещия се пред Пасата л.а. Фолксваген Поло, рег. № Т*****СТ, управляван от М. Ю. М., като виновни за процесното ПТП, според ищцата, са водачите и на двата автомобила, с въведени от нея твърдения, че водачът на Пасата – М. М. е управлявал автомобила с превишена скорост и не е спазвал необходимата дистанция, вследствие на което не е съумял своевременно да спре зад извършващото маневра „завой наляво“ МПС марка „Фолксваген“, модел „Поло“, с рег. № Т ***** СТ, освен това М. е имал и възможност да намали скоростта си в момента, в който водачът пред него е намалил, да го изчака да направи маневрата „ляв завои“, след което да продължи движението

си. Виновното противоправно поведение на водача на Полото - М. М. се изразява в това, че е предприел маневра „завой наляво“, без да се убеди, че няма да създаде опасност за другите участници в движението; както и че не е активирал левия мигач, преди да завие наляво и да се включи към черния път, като по този начин е заблудил водача М. М., който е решил да заобиколи спиращото пред него МПС. Ищцата твърди, че вследствие на ПТП е получила следните увреждания: фрактури на 5-то и 7-мо ребра, вдясно по средна аксиларна линия. Поставена ѝ е диагнозата: множество счупвания на ребра, закрито. По време на болничния престой ѝ е проведено медикаментозно лечение, инжекция или инфузия на електролити, инжекция или инфузия на лечебно или профилактично вещество, както и вливания на водно-солеви разтвори. На 23.05.2023 г. е освидетелствана и от съдебен лекар, констатирал следните получени увреждания при нея: счупване на V и VII ребра в дясно по средната аксиларна линия; контузия на предната коремна стена в дясно и на дясната тазобедрена става. Твърди, че тези увреждания са ѝ причинили им болки и страдания, както и други негативни изживявания - психически дискомфорт и стрес, оценени в парично изражение на 26 000 лв., сума, незаплатена ѝ от ответника по извънсъдебната застрахователна претенция от 08.06.23 г.

Възраженията на ответника по съществото на иска са за липса на предпоставките за ангажиране на имуществената му отговорност-тъй като липсва пряка причинна връзка между процесното ПТП и уврежданията на ищцата; възражение за прекомерност на претендираното обезщетение – при две счупени ребра и две леки контузии, чието парично изражение ответникът определя от 6000 до 7000 лв., възражения относно началната дата на претендираната лихва.

След като провери и обсъди събраните по делото писмени и гласни доказателства, приетите съдебни експертизи, съдът **приема за установено от фактическа страна следното:**

На 08.05.2023 г., около 09:00 часа, на път III -704, км 14-000, се е движил л.а. „Фолксваген Пасат” с рег. №Т**** ТН, управляван от М. А. М., с посока на движение от с. М. към гр. О., в дясна пътна лента. Скоростта на движение на лекия автомобил е била около 85,9 км/ч. Попътно, пред л.а. „Фолксваген Пасат” се е движел л.а. „Фолксваген Поло” с рег. №Т*****СТ,

управляван от водач М. Ю. М., в дясна пътна лента. В даден момент водач М. достига до разклон за черен път вляво от пътя и предприема маневра „завой наляво“, като навлиза в лентата за насрещно движение. В същото време водачът на л.а. „Фолксваген Пасат“ предприема маневра „изпреварване“ на л.а. „Фолксваген Поло“ и навлиза в лентата за насрещно движение. В момента на навлизане на лек автомобил „Фолксваген Поло“ косо в лява пътна лента, лек автомобил „Фолксваген Пасат“ е бил на отстояние около 35 м от мястото на удара. При това движение на двата автомобила е последвал челен удар за л.а. „Фолксваген Пасат“ и страничен удар за л.а. „Фолксваген Поло“, между челната предна на л.а. „Фолксваген Пасат“ и лява странична ъглова част на л.а. „Фолксваген Поло“. В резултат на удара „Фолксваген Пасат“ се завърта около вертикалната си ос по посока на часовата стрелка и се установява напречно в лява пътна лента. На л.а. „Фолксваген Поло“ е предадена кинетична енергия и е продължил движението си напред и наляво спрямо предварителната посока на движение, преминавайки извън платното за движение, достига крайпътни дървета вляво от пътя и се блъска в тях. Вследствие на произшествието са причинени значителни материални щети по леките автомобили и е причинена телесна повреда на пътуващата във „Фолксваген Пасат“, на предна дясна седалка, С. А. М.. Произшествието е станало в светлата част на денонощието, при добра видимост и сухо пътно платно.

Във връзка с изясняване на механизма и установяване виновното противоправно поведение на водача/чите на л.а., съдът изцяло възприема заключението на приетата по делото САТЕ, вземайки предвид и допълнителните пояснения на в.л. инж. М.Х., след разпита на двамата свидетели–водачите на двата автомобила и проведената между тях очна ставка на осн.чл. 174 от ГПК, като според САТЕ действията на водач М. Ю. М. на л.а. „Фолксваген Поло“ са станали причина за настъпване на ПТП-то, тъй като същият е имал техническа възможност да възприеме навлезлия в лява пътна лента лек автомобил „Фолксваген Пасат“, през ляво огледало за обратно виждане, да го пропусне и след това да предприеме маневра „завой наляво“. Докато водачът на л.а. „Фолксваген Пасат“ не е имал техническа възможност да предотврати удара с л.а. „Фолксваген Поло“ чрез предприемане на маневри, използването на спирачки и други. Техническата причина, довела до настъпване на ПТП, е субективното поведение на водача

на л.а. „Фолксваген Поло”, който не възприема през лявото странично огледало за обратно виждане или ако възприема, не пропуска предприетия маневра „изпреварване” водач на л.а. „Фолксваген Пасат”. Според разясненията, дадени от вещото лице в о.с.з. в отговор на въпрос на пълномощника на ищцата, експертът е категоричен, че при установената скорост за двата автомобила непосредствено преди удара (съответно около 85 км/ч за М. и около 38 км/ч за М.), когато водачът на Пасата е забелязал подадения от водача на Полото мигач, и е задействал спирачките (предвид установения спирачен път) се е намирал вече в лява пътна лента, т.е. в насрещното платно (с пояснението, че голяма част от Пасата вече е излязла в лявата лента: дясната задна гума се е намирала непосредствено до осевата линия, а останалите – изцяло в лява пътна лента) предприел маневра изпреварване, а л.а. Фолсваген Поло вече е предприел маневрата завиване наляво, поради което и водачът на Пасата не е могъл технически да предотврати маневрата, тъй като трябва рязко да се прибере в своята пътна лента което е предпоставка за загуба на контрол над колата. Според в.л. технически и хипотетично е възможно водачът на Пасата да продължи в дясната си пътна лента, но има риск да изгуби контрол над автомобила, тъй като трябва да се прибере в неговата пътна лента.

Както бе установено, образуваното по случая ДП е прекратено, поради несъставомерност на деянието като престъпление от общ характер – установена лека телесна повреда, причинена на ищцата. Съгласно разпоредбата на чл.179 от ГПК, официален документ, издаден от длъжностно лице в кръга на службата му по установените форма и ред, съставлява доказателство за изявленията пред него и за извършените от него и пред него действия, т.е. протоколът за ПТП, издаден от органите на МВР, е официален свидетелстващ документ и има обвързваща доказателствена сила относно фактите, осъществени от или в присъствието на длъжностното лице. Когато местопроизшествието е посетено от съставителя-протоколът като официален свидетелстващ документ се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила относно пряко възприети от съставителя факти при огледа, относими за определяне на механизма на ПТП, като местоположението на МПС, участници в ПТП, характера и вида на нанесените щети, пътните знаци и маркировката на мястото на произшествието и др., като констатациите са оборими и могат да бъдат

опровергнати с други доказателства.

От разпита на двамата свидетели – водачи на участвалите в процесното две МПС-та, се потвърждава установения от вещото лице механизъм на пътния инцидент. Приетата САТЕ, в това число и относно механизма на ПТП и причината за осъществяването му, е изготвена въз основа на събрания доказателствен материал, в т.ч. и по приложеното ДП – изготвения протокол за оглед, снимков материал, скица, като същата беше категорично потвърдена от в.л. и след разпита на участниците в инцидента, предвид и противоречията в показанията им, обусловили провеждането на очна ставка.

От приетата по делото СМЕ, неоспорена от страните, съдът намира, че безспорно се установи наличието на причинно-следствена връзка между процесното ПТП на 08.05.23г. и получените от ищцата увреждания: контузия на гръдния кош, контузия на корема, контузия на дясната тазобедрена става. Счупване на V и VII ребра вдясно без дислокация на костните фрагменти, без излив и пневмотоксис. Оздравителния период при ищцата е продължим около 20-25 дни, в който период пострадалата е претърпяла значителни болки и страдания от счупването на ребрата вдясно, които болки са затруднили дишането ѝ и работа, свързана с физически усилия. Вещото лице е пояснило, че счупванията са били без разместване на костните фрагменти и не е било необходимо обездвижване, при лечението е бил необходим покой – да не се движи снагата, поради опасност от разместване на костните фрагменти.

От медицинската документация, представена от ищцата и приложена по делото: лист за преглед на пациент (л.30 от ДП165/23г.ОДМВР-РУ-О.), епикриза и съдебно-медицинско удостоверение (л.20-22 от тд № 65/23 г.ОСТ), се установява, че непосредствено след ПТП-то, пострадалата, след мед.преглед и консулт, с диагноза „множество счупвания на ребра“ е била насочена за незабавна хоспитализация в ХО на МБАЛ АД Търговище, приета на 08.05.23г., 10.40ч.: „контактна, адекватна, негубила съзнание, с оплаквания от болка в гърдите“, с нормален пулс и кръвно налягане, корем-палпаторно неболезнен, без др.оплаквания. За болничния тридневен престой: постъпила на 08.05.23 - изписана на 11.05.23г., 10.00 ч., са извършени необходимите изследвания, вливане на водно-солеви разтвор, поставени две инжекции, от рентгенографията на бял дроб и гръден кош е установена фрактура на 5то и 7мо ребра вдясно по средна аксиларна линия, без данни за излив и

пневмоторакс, при контролната рентгенография – не се намират инфилтрати и огнищни засенчвания. Ищцата е посетила съдебен лекар на 23.05.23г., издал СМУ от същата дата, с констатации от прегледа за палпаторни болки по предната коремна стена, по предната гръдна стена вдясно и дясната тазобедрена става. В заключение: счупване на V и VII ребра вдясно по следната аксиларна линия без излив и пневмоторакс в гръдната кухина. Контузия на предна коремна стена вдясно и дясна тазобедрена става.

От показанията на св. К.Ф. (чичо на ищцата) се установи, че е посетил ищцата в болницата, непосредствено след пътния инцидент: *„беше в лошо състояние“*, поради счупените ребра не можела да се движи, не можела да се вдига – и това ѝ състояние продължило по време на едноседмичния ѝ болничен престой. Въпреки готовността на роднините съпругата на свидетеля да остане в болницата при ищцата, се оказало че това не е необходимо. След връщането ѝ у дома, тъй като живеела сама, се наложило да бъде обгрижвана от свидетеля и съпругата му (по 2-3 часа на ден), като възстановяването ѝ продължило около 2-3 месеца. Една седмица след като я изписали, не можела да спи, поради което свидетелят я водил на психиатър, предписан ѝ бил „Ксанакс“, който редовно приемала. Имала оплакване и за болки в стомаха. Пострадалата не била спокойна, от болките *„дори не ѝ се живееше“* (св. Филипов). Към настоящия момент ищцата все още изпитвала страх да се качва в кола, сънувала кошмари, продължавала да пие „Ксанакс“; *„не може да се движи бързо и да се обръща наляво-надясно, все пак я боли“*.

С определението по чл. 374 от ГПК съдът е обявил за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството за наличие на валидно застрахователно правоотношение с ответника по застраховка „ГО“ на МПС „Фолксваген“, модел „Пасат“, с рег.№Т****ТН и на МПС „Фолксваген“, модел „Поло“, с рег.№Т*****СТ, към датата на ПТП – 08.05.23 г., на осн.чл. 146, ал. 1 т. 4 от ГПК.

Въз основа на така приетата фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи.

Предявен е иск с правно осн.чл. 432 ал. 1 от КЗ във вр. с чл. 45 и чл. 52 от ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 432 ал. 1 от КЗ /“Пряк иск на увреденото лице“/- увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право

да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" при спазване на изискванията на чл. 380. По силата на договора за застраховка „ГО“, застрахователят покрива отговорността на застрахованите лица за причинените от тях имуществени или неимуществени вреди на трети лица, ако те са настъпили във връзка с притежаването и използването на моторни превозни средства, и за които отговарят съобразно българското законодателство.

За да се приложи законовата разпоредба на чл. 498, ал. 3 КЗ, която обвързва допустимостта на прекия иск от наличието на започната процедура по доброволно уреждане на отношенията между пострадалия при ПТП и застрахователя по задължителна застраховка "ГО на автомобилистите" и изтичането на тримесечен срок от предявяването на претенцията пред застрахователя или пред негов представител, изтекъл в настоящия случай по време на процеса (на 08.09.23г.), след като на 08.06.23г. (месец след ПТП) е отправила до ответника застрахователна претенция, по която е образувана щета, с втора молба от същата дата е представила допълнителни документи от образуваното ДП 165/23г.; с писма-отговори от 09.06.23 г. и от 12.06.23 г. застрахователят е изискал представяне на допълнителни документи (част от които вече са му били предоставени). Изричен отказ няма, като в отговорите ответникът е посочил, че до представянето на изисканите документи *„претенцията Ви няма да има развитие“*.

Съдът намира, че са налице, като доказани, всички предпоставки на чл. 432, ал.1 КЗ вр. с чл. 45 и 52 от ЗЗД: деяние, противоправност, вина, причинна връзка и вреди, пораждащи основание за отговорност на прекия причинител - застрахован спрямо увредения за обезщетяване на причинените вреди.

Предвид прекратеното наказателното производство, предвид чл. 300 от ГПК, в проведеното съдебно следствие по настоящото дело безспорно се установиха обстоятелствата относно извършеното деяние, неговата противоправност и виновността на дееца, в каквата насока са изложените от съда по-горе мотиви относно настъпилото ПТП, вследствие виновното противоправно поведение на водача на л.а. „Фолксваген Поло“, застрахован при ответника. Всъщност, както бе установено по делото, и двете МПС-та, участници в инцидента, са застраховани по ЗЗ „ГО“ при ответника.

Допуснатите нарушения на правилата за движени по пътищата са в пряка причинна връзка с настъпилия вредоносен резултат, обуславящо извод, че презумцията на чл. 45, ал.2 ЗЗД не е оборена.

Поради това съдът приема, че деянието на водача на лекия автомобил осъществява всички признаци /обективни и субективен/ на деликтния състав по чл. 45 от ЗЗД.

Налице са предпоставките за уважаване на исковата претенция- виновно противоправно поведение (на водача на застрахованото МПС), вредоносен резултат и причинно-следствена връзка между деянието и претърпените от ищцата неимуществени вреди, валидно застрахователно правоотношение. Следователно отговорността на ответника като застраховател по застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, на основание чл. 432, ал. 1 от КЗ, следва да бъде ангажирана, като предявения иск се явява доказан по основание.

По отношение размерът на дължимото обезщетение, което следва да бъде присъдено:

При определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди съдът се ръководи от принципите на справедливостта и от своето вътрешно убеждение. Неимуществените вреди, макар да имат стойностен еквивалент, са в сферата на субективните преживявания на пострадалия, затова за тяхното определяне имат значение различни обстоятелства.

Съобразно разпоредбата на чл. 52 ЗЗД и за да се реализира справедливо възмездяване на претърпени от деликт болки и страдания, е необходимо да се отчете действителният размер на моралните вреди, като се съобразят всички конкретни обстоятелства около самото произшествие, характерът и тежестта на уврежданията, интензитетът, степента, продължителността на болките и страданията, дали същите продължават или са приключили, както и икономическата конюнктура в страната и общественото възприемане на критерия за "справедливост" на съответния етап от развитие на обществото в държавата във връзка с нормативно определените лимити по застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите. По правилата на чл. 52 ЗЗД, обезщетението като паричен еквивалент на всички получени в резултат на едно застрахователно събитие повреди и свързаните с тях болки и страдания, които имат проявление както във физически, така и в психически, и

емоционални сътресения и неудобства за увреденото лице. Следва да се посочи, че на обезщетяване подлежат не само съзнаваните болки, страдания и неудобства, причинени от увреждането и явяващи се пряка и непосредствена последица от него, но и самото понасяне на увреденото състояние. В този смисъл са и дадените разяснения в ППВС 4/1968 г., съгласно които понятието "справедливост" не е абстрактно понятие и е свързано „с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства“ каквито са „характера на увреждането, начинът на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, допълнителното влошаване състоянието на здравето, причинените морални страдания, осакатявания, загрозявания и др.“. В горния смисъл е и практиката на ВКС, формирана в решения, постановени по реда на чл. 290 ГПК - решение № 1/26.03.2012г. по т.д.№ 299/2011г. на ВКС, ТК, II т.о., решение № 189/04.07.2012 г. по т. д. № 634/2010 г. на ВКС, ТК, II т. о., решение № 95/24.10.2012 г. по т. д. № 916/2011 г. на ВКС, ТК, I т. о., решение № 121/09.07.2012 г. по т. д. № 60/2012 г. на ВКС, ТК, II т. о. и др. Тази преценка изисква отчитане на общественото разбиране за понятието „справедливост“ на определен етап от развитието на обществото, въз основа на обществено-икономическите условия, като лимитите на застрахователно покритие по ЗЗГО имат значение само като ориентир за конкретната икономическа конюнктура, при която е настъпило увреждането, без да е самостоятелен критерий за размера на обезщетението (в този смисъл решение № 104/25.07.2014 г. на ВКС по т.д.№ 2998/2013 г. на I т.о., решение № 157/28.11.2014 г. на ВКС по т.д.№ 3040/2013 г. на II т.о., решение № 215 от 03.02.2017 г. на ВКС по т.д.№ 2908/2015 г. на I т.о. и др.)

Предвид показанията на свидетеля (които съдът кредитира, съобразявайки разпоредбата на чл. 172 ГПК), както и от представените писмени доказателства и СМЕ, следва да се направи извод, че ищцата е доказала претърпените неимуществени вреди – претърпени болки и страдания, физически и психичен дискомфорт.

Поставя се въпросът какъв размер на обезщетение би бил справедлив, съобразно разпоредбата на чл. 52 ЗЗД и критериите на понятието „справедливост“, съгласно съдебната практика и установеното обществено разбиране. За определянето им съдът изхожда както от установените от показанията на св.Филипов данни относно здравословното състояние на ищцата, така и от заключението на СМЕ, предвид и поясненията на експерта

в о.с.з. – полученото от ищцата увреждане: счупване на V и VII ребро вдясно е без дислокация, т.е. без разместване на костни фрагменти, което покрива критериите на временно разстройство на здравето, неопасно за живота, без да има трайно затрудняване движението на снагата. Ако имаше дислокация, то възстановяването на пострадалата би било около месец и половина- два-два и половина. Безспорно, болките при счупванията на костите са много силни, според вещото лице при ищцата те са продължили около 20-25 дни, в който период е бил противопоказан и тежък физически труд. Според в.л., въпреки възстановяването ѝ, и за в бъдеще, при влажно и студено време, както и тежък физически труд, са възможни болки в областта на счупените ребра. Палпаторните болки в корема и дясното бедро, установени в медицинското свидетелство от 23.05.23г. са отшумели, т.е. касае се за две леки контузии.

Като съобрази гореизложеното и отчита претърпените физически болки, и психически, емоционален дискомфорт (страх от пътуване с кола), протеклия гладко и нормално болничен престой (три пълни дни); сравнително краткия период на възстановяване – от около месец (СМЕ) - до 2-3 месеца (по показанията на свидетеля); очевидно кратковременна болка в дясно бедро (констатирана от съдебния лекар на 25.05.23г. и липсата на данни/доказателства за продължила болка впоследствие), в същото време преживяните силни болки, типични при счупване на кости и остатъчните болки при студено и влажно време и при тежък физически труд; дискомфорта от обездвижването на снагата (за да не разместят костните фрагменти) както в болницата, така и след прибирането у дома, необходимостта от чужда помощ в ежедневието (около 2-3 месеца), неопреодоления страх от пътуване с кола, съдът намира, че съответно на критерия за справедливост, при допълнително отчитане на всички гореизброени обстоятелства, физически болки, както и на обществено-икономическата конюнктура в страната към момента на ПТП (м. май 2023 г.) обезщетението за неимуществени вреди- понесени и понасяни болки, страдания и неблагоприятни последици, следва да се определи на 15 000 лв., която сума настоящият състав на съда счита за адекватен паричен еквивалент. В този размер предявеният иск се явява основателен.

Съдът намира, че искът в останалата му част за сумата над 15 000 лв. до предявения размер 26 000 лв. е неоснователен. Възстановителният период е протекъл бързо и леко, в рамките на обичайното и нормалното, ищцата не е

въвеждала факти и доводи да ѝ е била необходима специализирана помощ за преодоляване на твърдяните емоционални и психични притеснения. Според вещото лице конкретното счупване на 2-те ребра е причинило временно разстройство на здравето, неопасно за живота, като няма сериозни последици.

На осн.чл. 236, ал. 1, т.7 от ГПК присъденото обезщетение следва да се заплати по посочената в исковата молба банкова сметка, съобразно и представеното към исковата молба пълномощно (л. 30).

По искането за присъждане на лихви за забава:

По отношение на това от коя дата следва да се присъдят лихвите. В случая следва да намери приложение разпоредбата на чл. 429, ал. 2 и 3 от КЗ: (2) В застрахователното обезщетение по ал. 1 се включват и:

1.пропуснати ползи, които представляват пряк и непосредствен резултат от непозволено увреждане;

2. лихви за забава, когато застрахованият отговаря за тяхното плащане пред увреденото лице при условията на ал. 3.

(3) Лихвите за забава на застрахования по ал. 2, т. 2, за които той отговаря пред увреденото лице, се плащат от застрахователя само в рамките на застрахователната сума (лимита на отговорност). В този случай от застрахователя се плащат само лихвите за забава, дължими от застрахования, считано от датата на уведомяването от застрахования за настъпването на застрахователното събитие по реда на чл. 430, ал. 1, т. 2 или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна.

По делото няма доказателства дали застрахованият е уведомил застрахователя си и кога. Претенцията на ищеца до застрахователя е получена от него на 08.06.2023 г.,т.е. лихвите следва да се присъдят от деня, следващ тази дата- 09.06.2023 г., според нормата на чл. 429, ал. 3, изр.второ от КЗ.

По разноските:

Страните са претендирали разноски: ищцата по списък по чл. 80 ГПК (л.178): д.т.1040 лв., за СМЕ и САТЕ-заплатени по 350 лв., депозити за свидетели- 100 лв. и адв.хонорар с ДДС – 3 300 лв. Ответникът е претендирал разноски по списък по чл. 80 ГПК (л. 94-95): адв.възн. в размер 3360 лв. с вкл.ДДС. Ответникът е направил възражение по чл. 78, ал. 5 от ГПК, ако

възнаграждението е над минималния размер.

Доколкото претендираното адв.възнаграждение е в рамките на минималното, съгласно чл. 7, ал. 2, . 4 от НМАВ, възражението по чл. 78, ал. 5 ГПК е неоснователно.

Предвид изхода от спора, на осн.чл. 78, ал. 1 от ГПК, ищцата има право на разноси в размер 2965,38 лв., съразмерно на уважената част, а ответника – в размер 1421.54 лв., съобразно отхвърлената част на предявения иск, на осн.чл. 78, ал. 3 от ГПК. По компенсация – ответникът следва да заплати на ищцата разноси в размер 1543,84 лв.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗД „БУЛ ИНС“ АД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. София 1407, район „Лозенец“, бул. „Д.Б.“ № 87, **ДА ЗАПЛАТИ на С. А. М., с ЕГН ******* от с. М., общ. О., обл. Търговище, ул.“М.“ № 28, чрез адв. Г. Х., САК, гр. София, район Слатина, ул. „Кадемлия“ № 1, по следната банкова сметка IBAN BG*****, открита при „Общинска банка“ АД, с титуляр Адвокатско дружество „Д. и Х.“, **сумата от 15 000 лева (петнадесет хиляди лева)** – представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в причинени болки и страдания от счупване на V и VII ребра вдясно, без дислокация на костните фрагменти, без излив и пневмотоксис, контузия на корема, контузия на дясната тазобедрена става и психичен дискомфорт, които вреди са настъпили в резултат на ПТП от 08.05.2023 г., на път III -704, км 14-000, посока на движение от с. М. към гр. О., при удар между лек автомобил „Фолксваген Пасат“ с рег. №Т**** ТН, управляван от М. А. М. и лек автомобил „Фолксваген Поло“ с рег. №Т****СТ, управляван от водач М. Ю. М., по вина на водача на „Фолксваген Поло“, и двата автомобила, застраховани по задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ при ЗД „БУЛ ИНС“ АД, с ЕИК ***** - **на основание чл. 432, ал. 1 от КЗ във връзка с чл. 45 и чл. 52 от ЗЗД**, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 09.06.2023г. до окончателно изплащане на задължението, като

ОТХВЪРЛЯ предявения иск по чл. 432, ал. 1 от КЗ за обезщетение за неимуществени вреди в размер над 15 000 лв. до предявения пълен размер от

26 000лв., като НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ОСЪЖДА ЗД „БУЛ ИНС“ АД, с ЕИК *****, гр. София 1407, район „Лозенец“, бул. „Д.Б.“ № 87, ДА ЗАПЛАТИ на С. А. М., с ЕГН ***** от с. М., общ. О., обл. Търговище, ул. „М.“ № 28, **сумата 1 543,84 лв.**, представляваща разноси в производството, съразмерно и по компенсация, на осн.чл. 78, ал. 1 и ал. 3 от ГПК.

Решението може да се обжалва в двуседмичен срок от съобщаването му на страните, пред Апелативен съд-гр.Варна

Съдия при Окръжен съд – Търговище: _____